

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

25 mai 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Toma Nadejda,

Judecători – Guzun Ion și Catan Liliana,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea parțială a sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 24 mai 2021 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, declarat de către inculpatul

Hâncu Ruslan Xxxx, născut la xxxx,
originar din mun. xxxx și domiciliat în xxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

- 1. prima instanță:** 02.12.2020 – 24.05.2021;
- 2. instanța de apel:** 14.06.2021 – 23.11.2021;
- 3. instanța de recurs:** 28.02.2022 – 25.05.2022.

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Chișinău, sediul Buiucani din 24.05.2021, pronunțată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Hâncu Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de 320¹ Cod penal, și în conformitate cu sancțiunea articolului dat, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că: Hâncu Ruslan acționând cu intenție directă, cunoscând cu certitudine că în temeiul ordonanței de protecție nr. xxxx din 07 septembrie 2020, emisă de Judecătoria Chișinău, sediul Centru, au fost instituite măsuri de protecție în privința victimei violenței în familie Hâncu Ludmila, prin care el a fost obligat pe un termen de 60 de zile, începând cu 07 septembrie 2020, ora 18:00 min., să părăsească domiciliul amplasat pe bd. xxx ap. xx, să nu o contacteze prin telefon, corespondență poștală sau în orice alt mod, fiind avertizat despre răspunderea pentru nerespectarea măsurilor de protecție vizate, la 29 septembrie 2019, aproximativ

la ora 17 și 00 min., a venit la domiciliu indicat supra unde a proferat expresii licențioase în adresa victimei violenței în familie Hâncu Ludmila, lezându-i astfel onoarea și demnitatea, ulterior a continuat să manifeste un comportament agresiv, fără a reacționa la cerințele insistente ale ultimei de a părăsi imobilul, rămânând acolo până la intervenirea colaboratorilor de poliție.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Hâncu Ruslan a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 320¹ Cod penal, *neexecutarea măsurilor din ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, adică, neexecutarea intenționată a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.*

3. *Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond*, avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului, fără a contesta vinovăția, a depus apel în termen solicitând admiterea apelului, casarea în parte a sentinței, ce ține de individualizarea pedepsei aplicate și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță privind aplicarea în privința inculpatului Hâncu Ruslan a pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

3.1. În motivarea cererii de apel, a invocat că, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 - 78, 90 Cod penal, și nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Instanța de fond, nu a ținut cont de faptul că, infracțiunea săvârșită de inculpatul Hâncu Ruslan face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, că a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, solicitând examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, sincer s-a căit de cele comise, s-a împăcat cu partea vătămată, de circumstanțele atenuante - contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, lipsa circumstanțelor agravante, aplicând în privința condamnatului pedeapsa penală sub formă de închisoare. Or, așa cum inculpatul este de acord să presteze muncă neremunerată în folosul comunității, nu prezintă pericol social, iar aceste circumstanțe permit de a concluziona că, scopul pedepsei penale poate fi atins prin aplicarea unei pedepse penale mai blânde, sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, ce constituie o pedeapsă echitabilă în coraport cu circumstanțele cauzei și cu personalitatea inculpatului, fiind de natură să satisfacă exigențele individualizării pedepsei penale, fiind stabilită în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale incriminate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat că, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului Hâncu Ruslan, instanța de fond a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală și anume că, inculpatul a comis o infracțiune gravă, a recunoscut vinovăția, anterior a fost condamnat, iar pedeapsa aplicată acestuia nu și-a atins scopul de reeducare, or, inculpatul fiind condamnat anterior pentru infracțiuni intenționate, inclusiv contra vieții și sănătății persoanei, nu și-a făcut concluziile necesare despre necesitatea corectării, nu a mers pe calea corijării, dar a continuat de a duce un mod parazitar de viață și a continuat activitatea sa, practicând activitatea infracțională, astfel, inculpatul nu a conștientizat pericolul social al faptelor imputate.

Instanța de apel a considerat că, corectarea și reeducarea inculpatului Hâncu Ruslan este posibilă în condițiile izolării de societate cu aplicarea în privința lui a unei pedepse sub formă de închisoare în limitele sancțiunilor prevăzute de art. 320¹ Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod penal, și anume pedeapsa fiind redusă cu 1/3.

Instanța de apel a respins argumentele apărării privind aplicarea unei pedepse în privința lui Hâncu Ruslan cu muncă neremunerată în folosul comunității or, instanța de fond a ținut cont de personalitatea inculpatului, a acceptat cererea de a fi examinată cauza în procedura simplificată, iar inculpatul a beneficiat de reducerea termenului de pedeapsă cu 1/3 și nu este temei de a desființa sentința emisă în partea solicitată.

Instanța de apel a considerat că, o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată de instanța de fond, raportând-o la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, îl va descuraja de a comite pe viitor alte fapte infracționale similare.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, care solicită casarea parțială a hotărârilor judecătorești, în partea stabilirii pedepsei, și pronunțarea unei hotărâri prin care în privința sa să fie aplicată o pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității sau suspendarea condiționată a executării pedepsei conform prevederilor art. 90 Cod penal, invocând argumente identice celor invocate în accearea de apel declarată de către avocatul Rabei Ilie în numele inculpatului.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Lecturând textul recursului, Colegiul penal constată că, recurentul își exprimă dezacordul doar cu faptul că pedeapsa aplicată este prea aspră, semnalând temeiul pentru recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, astfel instanța de recurs ordinar supune verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept menționate, care prevede, că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când: s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal reține că motivul – temeiul de recurs invocat de recurent nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Cu referire la temeiul invocat, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că este unul declarativ, deoarece în urma examinării materialelor cauzei și a conținutului deciziei instanței de apel, se constată că instanța de apel în decizia sa (f.d. 142-143) corect și-a motivat soluția privind aplicarea pedepsei și modului de executare a acesteia, a ținut cont de prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal și totodată a ținut cont și de criteriile de individualizare a pedepsei penale, prevăzute de art. 75 Cod penal, a luat corect în considerare: gravitatea infracțiunii săvârșite – mai puțin gravă, lipsa circumstanțelor atenuante, prezența circumstanțelor agravante – săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară sau pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, de faptul că inculpatul a fost anterior condamnat, precum și faptul că cauza a fost examinată în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a redus corect pedeapsa în conformitate cu prevederile alin. (8) a aceluiași articol.

Cât ține de motivele indicate în recurs precum că pedeapsa stabilită este prea aspră pentru infracțiunea săvârșită și că inculpatul a recunoscut vina, Colegiul penal nu le acceptă, or, instanța de apel în decizia recurată a indicat și motivat pe deplin pedeapsa aplicată, a dat apreciere tuturor circumstanțelor, inclusiv celor menționate de recurent și a luat în considerare pericolul social al acțiunilor inculpatului și personalitatea inculpatului – a fost atras la răspundere penală pentru fapte similare, astfel, stabilindu-i o pedeapsă în limitele Legii penale și echitabilă, ce corespunde atât principiului proporționalității cât și scopului pedepsei penale, astfel se va asigura restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului cât și a altor persoane.

În acest sens, se reține că aceste prevederi legale au fost raportate just la circumstanțele cauzei penale, gravitatea infracțiunii săvârșită (mai puțin gravă) comisă cu intenție, precum și la personalitatea inculpatului, care deși și-a recunoscut vinovăția, acesta anterior fiind condamnat, și astfel doar aplicarea unei pedepse cu închisoarea, cu executarea reală a acesteia, va duce la reeducarea și corectarea inculpatului, precum și la restabilirea echității sociale, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Colegiul penal statuează că, pentru a se putea constata dacă inculpatul se poate corecta prin stabilirea unei alte categorii de pedeapsă sau non privativă de libertate, se analizează persoana inculpatului sub raportul pericolozității sale, decurgând, în primul rând, din faptă și din împrejurările în care aceasta a fost săvârșită, iar în al doilea rând, din persoana infractorului, care trebuie studiată.

În acest sens, Colegiul penal ține să indice că, inculpatul a mai fost condamnat inclusiv pentru săvârșirea unor infracțiuni similare, iar pedeapsa aplicată acestuia nu și-a atins scopul de reeducare, fapt ce arată că inculpatul nu a conștientizat și nu s-a corectat, astfel, se conchide că, pentru inculpat săvârșirea infracțiunilor capătă caracter sistematic, el ignorând cu desăvârșire prohibițiile impuse de legea penală.

În aceste condiții, instanța de recurs ordinar statuează că stabilirea unei pedepse non privative de libertate nu este rațională în circumstanțele stabilite pe caz și nu ar asigura scopul pedepsei penale prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, care reglementează, că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Mai mult, Colegiul penal statuează că, o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este

suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că temeuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea instanței de apel atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2021, de către inculpatul *Hâncu Ruslan XXXX*, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la *23 iunie 2022*.

Președinte:

Toma Nadejda

Judecători:

Guzun Ion

Catan Liliana